

PROLÓGUS

– Á, ezek a kalózok – mormolta Jora Malli, és szinte kedvesen csóválta meg a fejét. – Sosem tanulnak.

A togruta Jedi-mester a padavanja mellett ült a PI-R siklóban. Szédítő sebességgel száguldottak a Coruscant legalább harmadán zajló építkezések felett, és egy kisebbfajta kalóz szkiffet üldöztek. Az évtizedek óta tomboló építkezési láz során rengeteg értékes ásványt és anyagot szállítottak a bolygóra. És mivel itt is tárolták ezeket, a nagy zsákmány ígéretével csábították a kalózokat. És éveken át meg is lehetett úszni az ilyen lopásokat. Igen, a Coruscant, a Köztársaság központi világán komoly rendőri erők léteztek. Viszont, ezen a bolygón minden óriási volt, így rengeteg rejtekhely akadt rajta, ahol a bűnözők meghúzhatták magukat.

Ugyanakkor, a Coruscant mind rendezettebb hely lett. Sőt, egyre fontosabb hely. Már is itt működött a galaxis legnagyobb Jedi Temploma.

Ami azt jelentette, hogy a Coruscant biztonságosabb volt, mint valaha. És eljött az idő, hogy ezt a kalózok is megtanulják.

Jora kinyitotta a száját, hogy közölje a padavanjával azt, amit megérezett – hogy a kalózok megpróbálják meglepni őket azzal, hogy hirtelen felhúznak –, de Reath már is felfelé irányította a gépet, és az óriási tartóelemek, illetve gerendák között a ragyogó ég felé vezette.

Nem járja át az Erő olyan mélyen, mint a legtöbb Jedit – gondolta Jora, mialatt a mellette ülő, ifjú embert tanulmányozta, akinek a menetszél miatt még a megszokottnál is jobban szétállt a haja. – De Reath keményebben dolgozik, mint az összes padavan, akit valaha ismertem. Ráhangolódott a gondolataimra, de nem a természetes adottságai révén, hanem a pusztá akarateréjével... és gyorsabban érte el ezt, mint azok, akiket a veleszületett képességeik sokkal inkább alkalmassá tesznek erre. Messzebbre fog jutni, mint sokan mások... és talán oly módon, amit nem is ért meg.

Átsuhantak egy félkész torony gerince felett, és pár pillanatra káprázatos látvány tárult eléjük: a Coruscant pompás épületei. Sokat még állványzat vett körül, de a legtöbbet már befejezték, és most fényesen csillogva meredt az égre. A napfény szabadon áradt át az égen úszó, vékony és ritkás felhők között, és mindent vörösre és aranyló árnyalatokra színezett. A látvány megejtően szép volt, de Jora mégiscsak a Jedi Templom öt tornyát látta a legszébbnek, amik tőle messze, a horizonton magasodtak.

Aztán a kalózok szkiffje emelkedni kezdett, kibukkant az épületek közül, és a pilótája késve jött rá, hogy hibát követett el. Reath azonnal kilőtte a vontatókábel. A mágneses kapocs telibe találta a másik gép burkolatát, és szilárdan rögzült rajta.

– Ismered a szkiff hajtóművének teljesítményét? – kérdezte higgadtan Jora.

– Nem, Jora mester – felelte Reath, és pár pillanatig értetlenül nézett, aztán felhördült: – Jaj, ne...

Nem folytathatta, mert a szkiff meredek zuhanórepülésbe kezdett, és magával húzta a siklót is.

Reath a kábelkioldóhoz tette a kezét, és ott tartotta, cselekvésre készen. Ezek szerint érzékelte, hogy mit tervez a mestere... Jora elmosolyodott, és mialatt csíkos fejcsápjai vadul lobogtak az erős szélben, az izmait megfeszítve felkészült. A szemét a szkiff pilótafülkéjére szegezte, és ha éppen csak, de látta a körvonalait a pilótának, aki oly kétségbeesetten akart elmenekülni, hogy féltő volt, mindenkit megöl, saját magát is beleértve.

– Nem úgy lesz... – suttogta Jora, és elrugaszkodott.

A hatalmas ugrás végén a szkiff burkolatán landolt, és máris aktiválta a fénykardját. A következő pillanatban lecsapott, és a kék energiapengéjével lyukat vágott a pilótafülke tetejébe. Gyenge remegést érzett a talpában, ami arról tájékoztatta, hogy Reath kioldotta a kábelt. *Tökéletes időzítés* – állapította meg elégedetten. Az Erő segítségével tartotta magát a száguldó gép hátán, mialatt az jobbra-balra kanyargott, hogy megszabaduljon tőle. Reath kissel lemaradva követte a szkiffet – ami az imént egy véletlennel kezdődött, az mostanra lélegzetelállító hajszává vált.

Jora egy rúgással még nagyobbra tágította a nyílást, és beugrott a fülkébe. A kalózok annyira megijedtek a merész támadástól – vagy talán a fénykardtól –, hogy egyikük sem rántott fegyvert. Ugyanakkor, a hajó továbbra is lefelé száguldott, és úgy tűnt, két perc sem maradt addig, amíg valamennyien porrá zúzódnak a felszínen.

– Kérem, vegye ki a hajót a zuhanásból – mondta Jora fennhangon, de teljesen nyugodtan. – És jelentkezzenek a legközelebbi légikikötőben, ahol őrizetbe veszik magukat!

A rodiai pilóta tétovázott, és Jora érzékelte a haragját. De elég forrón izzik ahhoz, hogy feláldozza a saját és a társai életét csak azért, hogy megöljön egy Jedit?

Lehetségesnek tűnt.

Jora intett egyet a bal kezével, és azt mondta:

– Jelentkezni akarnak a legközelebbi légikikötőben!

– Jelentkezni akarunk a legközelebbi légikikötőben – felelték kórusban a kalózok, és a pilóta engedelmesen kiemelte a gépet a zuhanórepülésből. Jora visszanézett, és azt látta, hogy Reath még most is ott repül mögötte, és szélesen vigyorog.

Nagy kár, hogy egy időre eltűnik ez a mosoly – gondolta Jora. – *De nem halogathatom tovább a bejelentést.*

Még egy órán át hallgathatott. Ennyi idő kellett, hogy a rendőrök őrizetbe vegyék és rabosítsák a kalózokat, és a szerelők átnezzék a PI-R siklót, hogy nem sérült-e meg. De mint kiderült, semmi baja nem lett, ami azt jelentette, hogy Reath jó teljesítményt nyújtott szélsőséges körülmények között.

A fiú ugyanakkor leragadt az egyetlen hibájánál.

– Holnap reggel belevetem magam a hajtóművek tanulmányozásába – ígérte mérhetetlenül komolyan, mialatt ők ketten lassan sétálva távolodtak a légikikötőtől. Egy tágas téren vágta át, ahol az ezernyi ideiglenesen felállított bódéból, sátorból és pultból lassan egy igazi, állandó piac alakult ki. Az egyik bódé előtt néhány bith beszélgetett a *Végső menedék* nevű itallal teli poharaik felett.

– Máris összeállítottam magamban egy listát azokról a hajótípusokról, amikre összpontosítanom kell... ha szeretnéd, elsorolhatom.

– Jelenleg nem ez a legfontosabb feladatunk – válaszolta Jora, és összekulcsolta a kezét a háta mögött. – Te és én sok időt töltötünk a Coruscanton. Kevesebbet utaztál, mint a legtöbb, veled egykorú padavan.

– De azért utaztunk – felelte Reath. – Eleget ahhoz, hogy megtudjam, a galaxis többi része nem olyan, mint a Coruscant. És azt is, hogy itt érzem a legjobban magamat. Erre egyébként már akkor rájöttem, amikor engem választottál, Jora mester. Kevés padavannak van akkora szerencséje, hogy a Jedi Tanács egyik tagjától tanulhat. Ha emiatt valamivel kevesebbet utazhatok... nekem nem tűnik túl nagy áldozatnak.

Jora azonban nem hagyhatta ennyiben a dolgot.

– Neked egyáltalán nem nagy áldozat! – jelentette ki. – Vonósugár-generátor kell ahhoz, hogy néhanap kirángassalak a Könyvtárból.

– Jó, ez igaz – ismerte el Reath vigyorogva, és lehajtotta a fejét. – Ez az egyik oka, ami miatt mindig azt gondoltam, hogy te és én összeillünk.

– Én is. De eljött az idő, hogy mindketten tágítsuk egy kicsit a látókörünket. Elvállaltam egy új megbízatást, amely révén néhány évre elhagyjuk a Coruscantot. A határvidékre utazunk.

Jora várakozásának megfelelően Reath azzal reagált a hírre, hogy szempillantás alatt elcsüggedt. Botladozva járt, mialatt elhaladtak egy bilbringi ételárusító pult előtt.

– De... a Tanács... – dadogta aztán.

– Hamarosan kilépek a Tanácsból egy időre – magyarázott Jora mester. – Ez a küldetés elég fontos ahhoz, hogy megindokolja a

huzamosabb távollétet, és önként jelentkeztem rá. Egy olyan munka, ahol elsősorban a diplomáciai tapasztalataimra lesz szükség. Ettől függetlenül, nem tettem volna meg ezt a lépést, ha nem gondolnám azt, hogy neked is fontos lesz.

– Miért? – fakadt ki Reath. – Mi lehet olyan fontos, hogy elhagyjuk a Coruscantot, a... egy olyan helyért, ami a semmi közepén van...

– Egy olyan helyről beszélünk, ahol Jedik adták az életüket azért, hogy megvédjék az ott élőket – közölte Jora. – Az nem a semmi közepe. Hanem megérdemli, hogy tiszteljük.

– Persze... nem akartam tiszteletlenül viselkedni – hadarta sietve Reath, s elsápadt, amitől az orrán és az arcán vöröslő szeplők még feltűnőbbé váltak. Jora szerette, amikor az embereknek megvoltak a saját ismertetőjegyeik. – Csak azt akarom mondani, hogy én java részben kutatómunkát végeztem mostanáig, és igyekeztem jól csinálni, és nem tudom, hogy a határvidéken mennyire van szükség rám.

Jora a fejét oldalra billentve gondolkodott pár pillanatig.

– Lehet, hogy meg fogsz lepódni... de nekem az a célom, hogy ne csak a kutatásban legyél jártas, hanem sokkal több területen – felelte aztán, majd sokkal gyengédebben hozzátette: – Jobban szeretsz azokra a területekre összpontosítani, amelyekről azt hiszed, hogy ott a sok munka többet számít, mint a tehetség. De kellően tehetséges vagy mindenhez, amibe belefogsz... és a befektetett munka mindig sokat ér. Minden feladat esetében, minden helyen.

– Miért, itt már nem ér sokat? Ahol a legtöbb jót tehetném?

Jora hitetlenkedve csóváltgatta a fejét, majd így felelt:

– Az első padavanom örökösen kalandra vágyott. A második boldogan kerüli. Mindkettőtöknek ugyanarra volt és van szükségetek: egyensúlyra. Neki segítettem megtalálni, és neked is segítek.

(Legalábbis remélte, hogy segített Deznek megtalálni. Néha, amikor hallott az ifjú Jedi tetteiről, amiket a Zeitooine-on és a Christophsisen hajtott végre, kételkedett ebben.)

Reath csalódottsága és csüggedése komikusnak hatott volna, ha nem lett volna teljességgel őszinte. Erről bezzeg sosem beszélt senki Jorának, amikor arról volt szó, hogy milyen lesz mesternek

lenni – hogy vannak leckék, amiket nehezebb megtanítani, mint megtanulni.

– Mondd meg nekem, Reath, miért nem tudsz egyedül átkelni a Kyberíven? – kérdezte végül.

– Meg kell tennem? – kérdezett vissza Reath meglepetten.

Jora nem válaszolt. A Kyberív a coruscanti Jedi Templom egyik meditációs csarnokában állt. A magas ívbe ágyazott kyberkristályok csatában elesett Jedik sérült fénykardjából származtak. Akármilyen szépen sziporkáztak is, örök emlékeztetőként szolgáltak mindenkinek arra, hogy a társaik milyen árat fizettek, mialatt az igazságot keresték és szolgálták az elmúlt évezred során. Az alapjánál vastag ív felső hajlatát szándékosan rendkívül keskenyre alakították ki, hogy megjelenítse a veszélyeket, amelyekkel az esetek szembekerültek.

A Kyberív megmászása és a rajta való átkelés a legbonyolultabb meditációs eljárások közé tartozott. A legtöbb Jedi sosem próbálkozott meg vele – csak azok, akik úgy érezték, az Erő szólítja fel őket erre a vállalkozásra. Vagyis, ha Reath szó szerint értette az előző kérdést, akkor nem kaphatott rá választ.

És így értette.

– Azt hiszem, át tudnék kelni rajta – mormolta elgondolkodva.
– Hiszen, átkeltünk már köteleken, amelyek sokkal vékonyabbak voltak. Szeretnéd, hogy megpróbáljam? – tette hozzá reménykedve.
– Ha sikerül egyedül átkelnem rajta, akkor nem kell kimenünk a határvidékre?

– Egyedül még senki sem ment át a Kyberíven – jelentette ki Jora. – És soha nem is fog. Amikor megérted, hogy miért nem, azt hiszem, azt is meg fogod érteni, hogy miért utazunk a határvidékre.

Reath sóhajtott egyet. Valósággal sugárzott belőle a csalódottság, de elismerésre méltó módon uralkodott magán.

– És... hová megyünk? – kérdezte aztán. – Van egy külön helyszín?

Jora felemelte a fejét, és felnézett az égre, mintha láthatta volna a csillagokat a naplementében.

– A Köztársaság jelzőállomására – felelte. – A Csillagfényre.

ELSŐ FEJEZET

Reath Silas arra készült, hogy elhagyja a coruscanti Jedi Temp-
lomot, részt vegyen egy lenyűgözőnek ígérkező küldetésen a ha-
tárvidéken, és ennek köszönhetően nyomorultul érezte magát.

– Fel a fejjel! – biztatta Kym, és megveregette a vállát, amitől
kis híján kiöntötte a pohara tartalmát. A lány kipirosodott arca
azt jelezte, hogy órá is átragadt a búcsúbuli izgalma és általános
jó hangulata. – Figyeld meg, csodálatos kalandban lesz részed!

– A *kaland* szó általában szépítő kifejezés arra, hogy *elmész olyan
helyekre, amik tele vannak bogarakkal* – kesergett Reath. – Igen, tu-
dom, hogy a bogaraknak is megvan a helyük az Erőben, és joguk
van élni... de azt nem szeretem, ha ezt a zoknimban teszik.

Kym erre hangosan kacagott. A helyiséget díszítő, színes szala-
gok közül némelyik fennakadt a fejcsápjain, és most a nevetés rit-
musában lengedezett.

– Azt tudod, hogy azok közül, akik most itt vannak – kérdezte
aztán –, sokan bármit megtennének azért, hogy kimehessenek a
határvidékre?

Reath nézete szerint a „határvidék” fogalom a „semmi köze-
pén” kifejezés kevésbé megrázó változata volt. Viszont, nem akart
tovább vitatkozni Kymmel. Épp eléggé nehezére esett azt színlel-
ni, hogy hálás a búcsúbuliért, amit a barátai szerveztek neki.

De nem. Valóban hálás volt. Sosem ártott tudni, hogy fontos a többieknek, és hiányozni fog nekik. Ám nem volt abban a hangulatban, hogy önfeledten szórakozzon, amikor nem érzett mást, csak mélabút, és azt a teljes bizonyosságot, hogy most átkerül a galaxis legjobb helyéről a legrosszabbra.

Hosszú idő óta a Coruscant számított az ismert galaxis központjának, szó szerint és átvitt értelemben is. Reath mindig is örült annak, hogy ebbe a templomba küldték, és abban a kiváltságban volt része, hogy itt nevelkedhetett, és a Jedi Tanács tagjaitól tanulhatott. A szerencsesorozata folytatódott, amikor Jora Malli, korának egyik leghíresebb Jedi-mestere, és a Tanács egyik tagja őt választotta tanítványnak. Ez azt jelentette, hogy az elmúlt évek során részt vehetett néhány rendkívül fontos küldetésben. Ami természetes adottságok hiányoztak belőle (és ezzel tökéletesen tisztában volt kora gyerekkora óta), azt szorgalommal, megbízhatósággal és felelősségteljes viselkedéssel pótolta. A padavanok többsége még húsz évesen is csak várta, hogy bizonyos mértékű függetlenséget kapjanak, míg Reath mindössze tizenhét évesen már kapott olyan feladatokat, amelyek a mestere szerint egy felnőtt Jedinek is kihívást jelentettek volna.

De főleg – és ezt szerette a legjobban – szabad bejárást kapott a Jedi Könyvtárba.

Reath imádta a történelmet. Imádott kotorászni a felvételek között, megtudni, hogy mit gondoltak, mondtak, és tettek mások azokban a letűnt korokban. Mialatt a többi padavan különféle edzéseken vett részt, vagy éppen fénykarddal gyakorlatozott, ő késő éjszakáig böngészte a digitális szövegeket.

Ettől sokan különcnek tartották, de ez nem zavarta, és nem térítette el a régi írásoktól. Nem is igazán értette, hogy egyesek miért gondolják furcsának őt. Szerinte éppen az lett volna furcsa, ha minden fiatal Jedinek ugyanolyanná formálódott volna a személyisége. Mialatt a felderítők Erő-érzékeny gyermekek után kutattak a galaxisban, csakis az Erő-képességeket ellenőrizték. Nem törődtek sem az alkattal, sem a vérmérséklettel, és főleg azzal nem, hogy a jelölt mihez vonzódik. Senki sem kérdezte meg a kicsiktől, hogy „szeretnél hős Jedi-lovag lenni? Vagy inkább itthon

maradnál és olvasgatnál?”. Egyesek – akármilyen bátrak és rátermettek voltak is – inkább olvasni szerették a történeteket, semmint megélni azokat, és Reath is ezek közé tartozott.

Jora mester egészen mostanáig teljességgel megértően viszonyult hozzá. Mindig azt mondta, hogy a Rendnek legalább akkora szüksége van tudósokra, mint hős kardforgatókra, és amíg rendszerint túl sokan jelentkeztek az utóbbira, az előbbire szinte sosem elegendő. Azt is mondta, kifejezetten örül annak, hogy Reath nem sodródik az árral, hanem küzd ellene. Így aztán, a megbízásai során rengeteg időt töltött a Könyvtárban. Annyit, hogy a többi Jedi – hallgatólagos megállapodás alapján – mindig szabadon hagyta azt az olvasófülkét, amelyet ő szokott elfoglalni.

De most, amikor senki sem számított rá, Jora mester elfogadott egy megbízatást, ami a *semmi közepébe* szólt.

Reath tiltakozott. Udvariasan és tiszteletteljesen, persze, de elmondta, hogy mit érez a dologgal kapcsolatban, és semmire sem ment vele.

– Jót fog tenni neked, ha egy kicsit körül nézel a világban – állította Jora mester mosolyogva. – És más módokon is próbára teszed a képességeidet.

De Reath már sokszor próbára tette magát. Keményen hajtott, hogy minden területen remekeljen, ne csak a kedvencein. Ki szerepelt mindig a padavanok vívás-ranglistájának élén, holott nem is szeretett párbajozni? Reath Silas. Ki vizsgázott mindig kitűnő eredménnyel, leszámítva azt az egy alkalmat, amikor gyomorrontást kapott? Szintén Reath Silas. Melyik tanítvány sajátította el évtizedek óta első ízben a gatalentai meditációs eljárást húsz éves kora előtt?

Most éppen a büszkeség vétkét követed el – emlékeztette magát Reath. – *Ha túl büszke vagy magadra, az önmagában bizonyítja, hogy az efféle büszkeség helytelen!*

A dolog persze nem a mestere ötlete volt. Miután befejezte a tiltakozást, Jora mester bevallotta, a Tanács választotta ki, hogy vezesse a küldetést a határvidéknek erre az új peremszakaszára. A terv úgy szólt, hogy ő lesz a Csillagfény Jelzőállomásért felelős Jedi-mester. A vadonatúj állomáson fog dolgozni, amelyik most

már bármikor megkezdhette a működését, hogy az egység és a szövetség forrása legyen a Köztársaság legújabb szektorában. Jora a múltbeli tettei révén megérdemelt minden tiszteletet, és megkaphatott minden feladatot, amire áhítozott. És visszautasíthatta volna a felkérést, ha akarta volna. De egyértelműnek tűnt, hogy nem akarta. És akárhová ment a mester, a tanítványa vele tartott.

Jora mester hetekkel korábban elutazott az állomásra, míg Reath itt maradt, hogy befejezhesse azt a történetírás kurzust, amibe régebben kezdett bele. De végül letette a záróvizsgát. Ami azt jelentette, hogy a Coruscanton töltött ideje lejárt. (Fontolóra vette, hogy szántszándékkal megbukik, de nem tudta rávenni magát.)

Miért nem kelt még át egyetlen Jedi sem egyedül a Kyberíven? – kérdezte magától, immár vagy ezredszerre. Nagyon szerette volna megtalálni a választ, mire megérkezik a Csillagfényre. A vizsgára való felkészülés miatt nem sok ideje maradt a kérdésen töprengeni. Még azt is megtette, hogy elment, és személyesen tanulmányozta az ívet, hátha ettől beugrik valami. De nem értett meg semmit, viszont végignézte, hogy egy Jedi átkel az íven, méghozzá minden külső segítség és látható nehézség nélkül. És tudta, hogy ha erről beszámolna Jora mesternek, semmire sem menne vele.

Kapott egy fontos küldetést. Eljött a perc, hogy arra összpontosítson.

Azt mondta Kymnek:

– Nem volna szabad panaszkodnom emiatt a megbízatás miatt. Sőt, semmilyen megbízatás miatt.

Kymnek sikerült úgy megvonni a vállát, hogy közben táncolt a zene ritmusára.

– Te figyelj csak – felelte aztán –, nem mindenki van egyenlően felkészülve arra, hogy végrehajtson minden lehetséges megbízatást! Ezért nevezik megbízatásnak, és nem... tudom is én, *önként vállalható lehetőségnek*.

– Úgy viszonyulok hozzá, hogy ez is csak egy munka – jelentette ki Reath, és ezt legalább annyira magának mondta, mint a lánynak. – Jedinek lenni kötelezettségekkel jár. Különleges képes-

ségeket kaptunk, amiket kötelesek vagyunk mások javára használni. Ez ugyanolyan igaz a határvidéken, mint itt, a Coruscanton.

Kimondani könnyű volt ezt, csak éppen nem *érezte* igaznak.

Kym a szemét forgatva válaszolt.

– Köszönöm a tanítást, Yoda mester! Most pedig, mi lenne, ha egy kicsit lelazulnál és szórakoznál?

Reath megpróbálta. Tényleg jól esett neki, hogy a legtöbb barátja eljött a buliba. Néhányan már elutaztak, és ő különösen Imrivel szeretett volna ismét találkozni. És Vernestrának valahogy sikerült megszereznie a lovagi címet, ami csodálatos volt, és Reath forrón remélte, hogy ez a barátja majd körbevezeti a Csillagfényen. A tanítványokból szerveződött, amatőr zenekar ez egyszer valóban tartott pár próbát a buli előtt, és most egész jó zenét szolgáltatott. Reath mosolygott, táncolt, és bedobott pár pohárral bizonyos italokból, amik ugyan nem számítottak tiltottnak, de azért a mesterek görbén néztek, ha egy ennyi idős tanítvány fogyasztotta őket.

Jora mester viszont többször hangoztatta, hogy egy kis kicsapongás nem feltétlenül rossz dolog. És a Templomban is eltűrték az efféle ünnepeket, ha azok összehozták a tanítványokat, és az egységességet szolgálták.

Ugyanakkor, Reath újra és újra elnézett a helyiség széles ablaka felé, amin túl a Coruscant eleven, tarkabarka forgatagát lehetett látni. Hajók és siklók repültek különféle magasságokban, és félig vagy teljesen kész épületek magasodtak mindenfelé. A közöttük lévő járdák és légi utak szövevénye messziről nézve pókhálónak tűnt. Reath, mióta az eszét tudta, imádta ezt az energikus áradatot – az érzést, hogy magának a galaxisnak is van egy lüktető szíve, és ő nap mint nap érezheti maga körül a dobogását.

– Nézz magadba, padavanom! – mondta neki Jora mester, amikor ő megpróbálta leírni ezt az érzését. – Csak vonakodsz elhagyni az egyetlen otthont, amit ismersz.

Ez nem volt teljes mértékben igaz, de... részben igen. Kis részben. És az, hogy Reath tudta, honnan származnak az érzései, semmin sem változtatott. Továbbra is itt akart élni, és nem máshol.

Az órája sípolt, mire egy csapásra elkedvetlenedett. Eljött a perc, hogy itt hagyja a barátait, a Könyvtárat, a Templomot, a bolygót, és gyakorlatilag magát a civilizációt.

Reath hosszasan búcsúzkodott – nem egyhamar sikerült kiszabadulnia a társai közül –, és így a kelleténél később indult az úrkikötő felé. A zsákját a hátán cipelve rohant, és már csak néhány perc maradt az indulásig – de valahogy neki sikerült elsőként megérkezni a kijelölt dokkhoz. A leendő útitársai közül még egy sem volt itt, és maga a hajó sem.

Lehet, hogy eltévesztette a dokkot? Kétségbeesetten ellenőrizte a számot, amikor meghallott egy hangot, amit azonnal felismert.

– Reméltem, hogy összefutunk!

Reath megfordult, és egy fiatal Jedi-lovagot pillantott meg. Dez Rydan tartott felé, utazóköpenyben, a vállán jókora zsákkal. Nem úgy nézett ki, mint aki azért jött ki az úrkikötőbe, hogy elbúcsúzzon valakitől.

– Dez? Te meg mit keresel itt? – kérdezte meglepetten Reath.

– Úgy tűnik – felelte vigyorogva Dez –, hogy ugyanazzal a hajóval repülünk a határvidékre.

– Nem is tudtam, hogy téged is oda osztottak be – válaszolta Reath. Egy olyan kiváló, ifjú lovag, mint Dez, bárhová mehetett, ahová csak akart.

– Nemrég történt – magyarázott Dez a vállát vonogatva. – Igazából csak pár napja kértem ezt a megbízatást. Szerencse, hogy időben jóváhagyták, nemde?

Reath bólogatott, ami sokkal könnyebb és főleg tapintatosabb volt, mint azt mondani: *akinek egy csepp esze van, miért akarná elhagyni az ismert galaxist a világvégén túli semmiért? Főleg egy olyan valaki, mint Dez Rydan?*

Aztán arra gondolt, a dolognak talán ahhoz lehet köze, amit Jora mester mondott arról, hogy amíg a második padavanja nem rajong a kalandokért, addig az első túlságosan is.

Dez volt Jora Malli mester első tanítványa. A fiatal lovagok néha a mentorai és a barátai lettek az egykori mesterük következő padavanjának. Mialatt Reath és Dez nem kerültek ennyire közeli kapcsolatba – köszönhetően annak, hogy Dez a küldetései miatt általában messze járt –, kimondottan jó viszonyt ápoltak, sőt, olykor együtt vívtak. Ennek révén Reath számos padavan irigyelte, főleg azok, akik példaképnek tekintették az ifjú lovagot.

Dacára annak, hogy Reath inkább a tudományhoz vonzódott, legalább annyira csodálta Dezt, mint mások. A jóképű, magas, céltudatos, aranyszínű bőrű és fekete hajú férfi könnyen szerzett barátokat. Jóllehet alig nyolc éve kapta meg a lovagi címet, addigra máris kitüntette magát úgy a diplomácia területén, mint a csatatereken.

– Hol a gépünk? – vetette fel Reath, és kissé motyogva beszélt az elfogyasztott italok jóvoltából, de remélte, hogy Dez nem figyel fel az állapotára. (Mindenesetre, nem félt a lebukástól. Tudott egy esetről, amikor is Jora mester egy hasonló buli után rajtakapta Dezt, hogy sokkal, de sokkal többet ivott, és ezt mindig felhasználta ellene, egészen addig, míg nem teljesítette a lovagi próbákat.)

Ha Dez észrevett is valamit, a jelekből ítélve nem látta értelmét előhozni a témát.

– Azt hallottam, hogy az eredetileg nekünk szánt gépnek szétesett a segédalternátora – közölte a fejét csóválva. – Ezzel nyilván nem sokat kezdhetünk. Állítólag gondoskodtak egy másikról, de még az is késik.

– Mi lesz, ha nem érkezik meg? – kérdezte Reath, félig-meddig azt remélve, hogy a válasz úgy fog hangzani: *akkor kapsz egy másik megbízatást!*

– Akkor kerítünk másik hajót – felelte Dez a vállát vonogatva. – Biztos akad valaki, aki arrafelé indul egy-két napon belül.

– Egy-két nap? Ezt felejtsetek el! – szólt oda nekik valaki, mire mindketten a hang forrásának irányába fordultak. Orla Jareni a karját a keblén összefonva támaszkodott egy közeli oszlopnak. A nő mintha a semmiből bukkant volna elő, és eleven, fényes foltnak hatott a sötétszürke úrkikötőben. Mialatt Reath és Dez a küldetések alatt használt ruhát viselte, Orla a maga egyedülálló, fehér

öltözetét. – Én készen állok, hogy kirepüljek oda. Higgyétek el, akad ebben az úrkikötőben egy-két kapitány, akinek annyira szüksége van pénzre, hogy szükség esetén akár a Bendőn is átszáguldana velünk.

Reath csak hírből ismerte ezt a mestert, de az a hír emlékezetesnek bizonyult. Orla valamikor a múltban kijelentette, hogy útkereső akar lenni, vagyis olyan Jedi, aki a Jedi Tanács rendelkezéseitől függetlenül él és dolgozik. Időről időre akadtak Jedik, akik azon kapták magukat, hogy az önálló élethez vonzódnak, és ez jelenthette azt, hogy egy hegytetőn meditáltak, de azt is, hogy forradalmárok oldalán küzdöttek egy zsarnok ellen, vagy akár azt is – és ez valóban megtörtént –, hogy énekesként tündököltek az Alderaanon. Reath úgy hallotta, hogy minden út elvezethet az Erő alaposabb megismeréséhez. De ő maga nem hitte el ezt a magyarázatot. Ettől függetlenül, ha a Jedi Tanács tagjai tiszteletben tartották Orla döntését, akkor ő is ezt tette. A jelekből ítélve a mester most úgy érezte, hogy az útja a határvidékre vezet.

A külseje ugyanolyan látványosan egyedinek tűnt, mint a döntései. Az umbarai nő bőre fakó volt, az arccsontja kiugró, mint a fájának egyedeié általában. A köpenye szinte vakító fehérben pompázott, amitől a bőre már-már sárgásnak látszott. A haja, amit egyetlen kontyba gyűjtve viselt a tarkóján, olyan sötét ezüst színű volt, hogy szinte feketének tűnt. Orlának valahogy mindene szögletesnek hatott, kétpengés fénykardjának markolatától kezdve egészen a szájáig – aminek a sarkában most sejtelmes mosoly bujkált.

Aztán még szélesebben mosolyogva nézett Reathre, nyilván azért, mert rajtakapta, hogy őt bámulja. Reath gyorsan lehajtotta a fejét, és remélte, hogy nem vörösödött el.

– Én ebben nem lennék annyira biztos! – jelentette ki fennhangon Cohmac Vitus mester, aki ebben a pillanatban lépett oda a várakozó csoporthoz. Az aranyló köpenyt viselő férfi mély, zengő hangon beszélt, és ettől minden szava úgy hangzott, mintha egy bíró hirdetett volna ki valamit. – Aligha indulnak kereskedelmi járatok a Csillagfény felé... bár ez hamarosan változni fog.

Reath nem ismerte jól Cohmac mestert, bár szerette volna. Az ember férfi kiváló tudós és misztikus hírében állt. A neve szere-

pelt a Reath által elolvasott könyvek felében, és a legkülönfélébb témákról írt, az ősi Erő-szertartásoktól kezdve egészen odáig, hogy hogyan viselkedjenek a túsztárgyalók a különösen súlyos helyzetekben. Mindez persze nem szolgált magyarázattal a rejtélyesre, ami jól érzékelhetően körüllegte. Cohmac mester átlagos magasságúnak számított az emberi fajnál és a humanoid népeknél, de karcsú, izmos alakjának, vállát verdeső, fekete hajának, és az örökös komolyságának köszönhetően valahogy magasnak tűnt.

Reath a közelmúltban gyakran látta őt a Könyvtárban. Órákon át ültek egymás közelében, mialatt sorra nézték és olvasták a holokronok tartalmát. És ezek után automatikusan felvetődött benne a kérdés: Cohmac mester miért kérte, hogy a határvidéken teljesíthessen szolgálatot? És ekkor Reath észbe kapott: *ó, persze, hiszen néprajzkutató is! Valószínűleg helyi legendákat és történelmi adatokat akar gyűjteni.*

Átvillant az elméjén a gondolat, hogy ez talán veszélyes lehet Cohmac mesternek, akit a hírek szerint mélyen áthatott az Erő. Ha egy ilyen teremtmény elmegy egy vadonba, ott bizonyosan olyan behatások érik, amikről még csak nem is álmodott...

Reath csak ekkor vette észre, hogy Orla Jareni és Cohmac Vitus egymás szemébe nézve, és derűsen mosolyogva lépkednek egymás felé.

– Megesküdtem volna – mondta Orla –, hogy egyszer hallottalak arról beszélni, hogy soha többé nem térsz vissza a galaxisnak abba a zugába.

– Nem számít, milyen messzire futunk, sem az, hogy milyen irányba – bölcsekedett Cohmac mester. –, végül mindig visszatérünk oda, ahonnan elindultunk.

Orla lassan bólogatva felelt:

– Igen, számomra is itt az idő, hogy a dolgok teljes kört írjanak le.

Ez meg mit akart jelenteni? Reath és Dez összenéztek, ami azt jelezte, hogy mindketten kíváncsiak lettek, viszont egyikük sem merte faggatni a másik két társukat.

Ebben a pillanatban Reath – és mindenki más is – felfigyelt egy hajóra, ami alacsonyan repült egyenesen feléjük, majd leszállt ar-